

הטור השביעי

כרוז וצמקו

לפנינו, אחים, תעודה עיונית.
בה עיני הקוראים נעוצות.
זהו כרוז.
זהו כרוז הטנגקה-הציונית,
אל עם ישראל
בציון ובתמוצותיו.

העינים קוראות, וטלב בגאוגו
מתמלא שפע על ועאו.
מבהירות-תכליתו, ספרול-הגיונו,
ובצקר
מצמוק-סיומו של הכרוז.

ציונים! — כך אומר הוא — אחים יהודים!
הגולה חרבה ונוסלת.
קהלות ישראל עשנוה כאודים
ומיליונים החרב אוכלת.
ושפתי מצונים, בחשבת יגונם,
כבודרות-הגיה של פשית,
לוחשות שם ציון מתקנה אחרונה,
ונודל אל נודד בה ישית.
לא היתה עוד גימי ישראל המרודים
שואת-אפל כזאת! עד אבק היא שותקתו
בקצור, מה נאמר ונדבר, יהודים!
בקצור
קומו, קנו את השקלו..

זה הכרוז! בסופו הקורא-ההמום
נעצר ופוער קרחת העינים.
זה הכרוז! זה תקנו (שגמסר בצמצום,
כי בסרונה יוצא הוא אלף שבועתיים),
וכדרכם של כרונים, לתוספת מיום,
מליצת-ישרון בו שוספת פמים,
אך על כל תכפר תכליתו! הסיומו
שאגת השקלים! זו שנה וקב-פרנס!

רבזתי, נאשר נא אמת אין-שנית:
השוקים השקלים! אך נשאל נא הפעם
הישנה באן תקפה (אל נאמר מדינית)
והאין באן קצת-קט חסר-פעמו —

לגולל את מיטב האורי האיקה,
להנביר משיחים של אמת ושל שקר,
לעורר רפאים, להרעיד אנקה,
ולתגיר מול-כד-זה, כמו גם ברמה,
את סממ קניחו של השקלו

האמנם אי-אפשר (כך שואל המחבר)
להפיץ את השקל באופן אחר?